

Finansklagenemnda Person

Avgjørelse FinKN 2025-1049

23.10.2025

DNB Livsforsikring AS (Pensjon, Personal)

Ulykke

Fotball – duell – overrotasjon – korsbåndsskade – ulykkesbegrepet – avtl. § 37.

Forsikrede pådro seg en kneskade under fotballtrening. Etter en duell med motspiller satte han foten fast i underlaget, og fikk en overrotasjon som resulterte i skade på fremre korsbånd. Foretaket avslo krav under henvisning til at det ikke forelå noe ulykkesmoment ved hendelsen. Saken reiste spørsmål om kneskaden var å anse som en ulykkeskade i henhold til vilkårene. Nemnda la til grunn at forsikrede fikk en vridning av kneet, da foten ble hengende fast i underlaget etter en duell med en motspiller. Nemndas flertall la videre til grunn at det vil være i strid med EØS-reglene, og dermed avtl. § 37 å innfortolke «uventet» i de tilfeller vilkårsteksten ikke inneholder dette. Av den grunn må det skilles mellom begrepene uventet og plutselig. Det avgjørende er derfor hvorvidt den ytre fysiske begivenheten som har medført skaden, er plutselig eller momentan. Etter flertallets oppfatning var duell med motspiller og friksjonen med underlaget en ytre begivenhet, og vridningen måtte sees som en direkte konsekvens av disse forholdene. Skaden ble dermed ansett for å være forårsaket av en «ytre, fysisk begivenhet». Videre var det rimelig klart at når en la et tidsperspektiv til grunn i saken, så var taklingen en «plutselig» ytre fysisk begivenhet. Nemndas flertall ga forsikrede medhold.

Saksfremstilling

Forsikrede, aktiv fotballspiller, fikk en kneskade under fotballtrening 14.1.24.

I notat fra fysioterapeuten påfølgende dag, 15.1.24, var det beskrevet at:

Pas kommer til time med krykker etter akutt knetraume hø kne under fotballøkt 14.01 (i går). Pas har vansker med huske hendelsen, men forteller han mistenker valgustraume med rotasjon av kne etter duell med motspiller.

I journalnotat 5.2.24 sto det:

(...) Han er litt usikker på om han fikk vridning eller overstrekk i kneet. Landet med strakt ben. Fikk akutte smerter i kneet. (...)

I skademelding til foretaket 28.5.24 fremgikk:

(...) Foten satt fast i underlaget og kneet fikk en overrotasjon. Resulterte i avrevet fremre korsbånd.

Foretaket vurderte 22.8.24 at hendelsen ikke kunne anses som en ulykkeskade etter vilkårene, og avslo krav om erstatning. Det ble vist til at det ikke forelå noe ulykkesmoment ved hendelsen.

Forsikrede beskrev 6.11.24 at:

(...) Jeg satt foten min fast i underlaget, som resulterte i overrotasjon i kne. Hadde jeg ikke satt foten fast, ville jeg klart å løfte foten opp igjen når jeg løp i den retningen og avverget overrotasjonen. Som nevnt i mail tidligere er fotballbanen vi trente på fra 2010, 14 år gammel. Den har åpenbare skader og lugger vesentlig mer en nyere baner. Jeg har spilt fotball aktivt i 25 år, og aldri har foten min satt fast i underlaget og medført til skade.

(....) I min sak vil det da være i teorien to plutselige ytre faktorer, han som presser meg og at foten sitter fast i underlaget som nevnt tidligere.

Forsikrede har i det vesentlige anført at hendelsen er å anse som en ulykke slik vilkårene er formulert. Han er uenig i at det ikke skjedde noe plutselig eller uventet. Det var to plutselige ytre faktorer som virket samtidig; han ble presset av motstander, og foten satt fast i underlaget. Forsikrede har også fremhevet at flere han kjenner har fått erstatning etter korsbåndskade på fotballbanen, hvorav den ene skadet seg på tilsvarende måte som han. I forsikringsvilkårene er det dessuten ikke gjort unntak for fotball. Det er derfor vanskelig å forstå at foretaket viser til risikoen ved fotballspill og aksept av situasjoner ved slik deltakelse.

Foretaket har i det vesentlige anført at ulykkesvilkåret ikke er oppfylt. Det er ikke skaden i seg selv som skal være uventet, men at det er noe i den ytre situasjonen som skal ha utviklet seg på en uventet måte og at det er dette som har ført til skaden, jf. Rt-1988-394. Dette er ikke sannsynliggjort her. Hendelsen som oppstod var en naturlig del av spillets gang, og det var ikke noe i det ytre som utviklet seg på en uventet måte. Ut fra beskrivelsen av hendelsesforløpet skjedde skaden da han satte foten fast i underlaget. Det følger av tidligere nemndspraksis at det å henge fast i underlaget, retningsendringer for ball og spiller, og dytt/press fra motspillere, ikke anses som en ulykkeskade når man spiller fotball, jf. 2023-163. Opplysningen om at banen var gammel og lugger mer enn nyere baner endrer ikke foretakets syn på saken.

Foretaket mener at verken etter norsk rett eller EØS-retten legges opp til en tolkning av forsikringsavtaler hvor den subjektive forståelsen til en forbruker alene er avgjørende for innholdet. Flertallet i nemnda tar derfor uriktig rettslig utgangspunkt for sin tolkning av forsikringsavtalene i 2025-609, 2025-610 og 2025-611 med påfølgende uriktig tolkningsresultat om at man ikke kan innfortolke et krav om uventet/uforutsett. Høyesterett behandlet en tilsvarende definisjon av ulykkesbegrepet i Rt-1988-394, og det er avsagt flere avgjørelser som angår tolkningen av forsikringsavtaler i etterkant av avtaleloven § 37 trådte i kraft, som legger til grunn de samme prinsipper for avtaletolkning som i Rt-1988-394. Se bl.a. Rt-2014-379 og HR-2020-1262-A. Praksis fra lavere rettsinstanser, all øvrig praksis fra Finansklagenemnda, teori og EU-domstolens praksis gir også samme resultat. Basert på rettskildegrunnlaget kan ikke foretaket se at Finansklagenemnda har adgang til å fravike denne klare rettsstilstanden. Uavhengig av om det foreligger et visst avvik mellom norsk rett og EØS-retten på andre rettsområder, er det ikke vist til kilder fra EØS-retten som underbygger at det er avvik i tolkningen av innholdet i en ulykkesforsikring. Man må følgelig innfortolke et krav om uventet/uforutsett. Det vises i denne sammenheng til 2024-219 og 2024-1157, der tilsvarende vilkår som i den foreliggende saken ble vurdert til å innebefatte et krav om at skaden må ha vært uforutsett.

Saken skiller seg videre vesentlig fra faktum i nevnte 2025-609, 610 og 611. Her er det skade oppstått under fotballtrening hvor det i skademeldingen er fokusert på at foten satt fast i underlaget, og at kneet fikk en overrotasjon. Underlaget var også det sentrale i klagen fra forsikrede. Underlaget er ingen «plutselig» begivenhet. Foretaket legger til grunn at det var forutgående kontakt/press fra motspiller, men det er ingen opplysninger som tilsier at kontakten var av en slik art at det innebar en «ulykke». Press og duell med motspiller er en del av det helt ordinære spillet i en fotballkamp. Vilkåret om «plutselig» begivenhet kan derfor ikke anses som oppfylt, jf. HR-2024-2040-A.

Foretaket anfører også at saken skiller seg fra den praksisen fra EU-domstolen som omhandler forbrukeravtaledirektivet inkorporert gjennom avtl. §§ 36 og 37, fordi praksisen angår kollektive avtaler med frivillig tilslutning, og ikke personalforsikringer med obligatorisk tilslutning. Dette tilsier at hensynene bak avtl. § 37 ikke gjør seg gjeldende på samme måte.

Finansklagenemnda Persons begrunnelse

Spørsmålet er om kneskaden forsikrede fikk under fotballtrening 14.1.24 er å anse som en ulykkesskade i henhold til vilkårene.

Det er kravstiller, altså forsikrede, som har bevisbyrden. Det betyr at det er forsikrede som i tilstrekkelig grad må sannsynliggjøre at vilkårene for utbetaling er oppfylt. Foretaket må derimot sannsynliggjøre at et unntak kommer til anvendelse.

Fra vilkårene pkt. 3.1 siteres:

Med ulykkesskade forstås skade på kroppen forårsaket ved en plutselig ytre, fysisk begivenhet – ulykkestilfelle – som inntreffer i forsikringstiden.

Spørsmålet er om skaden ble «forårsaket ved en plutselig ytre, fysisk begivenhet».

Nemnda tar først stilling til hvilket faktum som skal legges til grunn.

I bevisvurderingen tillegger nemnda tidsnære bevis størst vekt, og særlig notater som ble nedtegnet/skrevet i tid nært til de skader/plager/forhold de beskriver. Bevis som er tilkommet senere tillegges mindre vekt, spesielt opplysninger som har tilkommet etter at det oppstod uenighet med foretaket. Dette er i tråd med prinsippene Høyesterett har lagt til grunn for bevisvurderinger, jf. blant annet Rt-1998-1565 og HR-2018-2344-A avsnitt 39-42, og er dessuten et utslag av nemndas skriftlige saksbehandling.

I aktuelle sak er den mest tidsnære beskrivelsen i fysioterapeutnotatet fra dagen etter hendelsen, altså 15.1.24. Der fremgår vridning av kneet etter duell med motspiller. I skademelding til foretaket ca. 4 måneder senere er det beskrevet at «foten satt fast i underlaget og kneet fikk en overrotasjon». Det er ikke nevnt noe i skademeldingen om duell med motspiller.

I klagen til foretaket etter avslaget er det anført to plutselige ytre faktorer, forsikrede ble både presset av motspiller og foten satt fast i underlaget.

Etter en konkret vurdering finner nemnda at det er sannsynliggjort at forsikrede fikk en vridning av kneet da foten ble hengende fast i underlaget etter en duell med en motspiller.

En samlet nemnd bemerker videre at avtalelovens § 37, og kravet til klare og forståelige vilkår etter forbrukeravtaledirektivet artikkel 5 også får anvendelse på kollektive forsikringsavtaler, jf. FinKN-2025-610.

Finansklagenemnda Persons flertall, leder de Vibe Malling, Bjønness og Sandvik, bemerker:

I denne saken er det kun vilkårsfestet et krav om «plutselig ytre, fysisk begivenhet». Det er ikke et krav om at hendelsen som forårsaket skaden var uforutsett, uventet e.l., slik tilfellet var i bl.a. avgjørelse 2023-163.

I tidligere praksis har dette skillet ikke vært satt på spissen, og man har uansett innfortolket et krav om uforutsett/uventet. Foretaket har argumentert for at man skal innfortolke et krav om uventet/uforutsett, og blant annet vist til tidligere retts- og nemndspraksis.

Nemndas flertall har imidlertid nylig vurdert dette annerledes, og da lagt til grunn at foretakene, når det ikke er inntatt et krav om uventet/uforutsett i vilkårene, ikke har mulighet til å påberope dette som et krav for at det foreligger et ulykkestilfelle. Nemnda viser til den nærmere begrunnelsen til flertallet i avgjørelsene 2025-609, 2025-610 og 2025-611, som tiltres.

Mindretallet har i avgjørelsene lagt til grunn at man skulle innfortolke et krav om uventet/uforutsett.

Foretaket har opplyst at det er enig i mindretallets vurdering, og vist til en grundig og velbegrunnet redegjørelse for hvorfor det mener at man fortsatt må legge til grunn et krav om uventet/uforutsett, selv om ordet ikke fremgår uttrykkelig av vilkårene.

Foretaket har vist til at verken norsk rett eller EØS-retten legger opp til en tolkning av forsikringsavtaler der den subjektive forståelsen til en forbruker alene er avgjørende for innholdet. Det er anført at flertallet i nemnda derfor tar uriktig rettslig utgangspunkt for sin tolkning av forsikringsavtalene i 2025-609, 2025-610 og 2025-611 med påfølgende uriktig tolkningsresultat. Høyesterett behandlet en tilsvarende definisjon av ulykkesbegrepet i Rt-1988-394, og det er avsagt flere avgjørelser som angår tolkningen av forsikringsavtaler i etterkant av avtaleloven § 37 trådte i kraft, som legger til grunn de samme prinsipper for avtaletolkning som i Rt-1988-394. Se bl.a. Rt-2014-379 og HR-2020-1262-A. Praksis fra lavere rettsinstanser, all øvrig praksis fra Finansklagenemnda, teori og EU-domstolens praksis gir også samme resultat. Basert på rettskildegrunnlaget kan ikke foretaket se at FinKN Person har adgang til å fravike denne klare rettstilstanden. Videre peker foretaket på at uavhengig av om det foreligger et visst avvik mellom norsk rett og EØS-retten på andre rettsområder, er det ikke vist til kilder fra EØS-retten som underbygger at det er avvik i tolkningen av innholdet i en ulykkesforsikring.

Nemnda bemerker at flertallet i de nevnte avgjørelsene bl.a. har vist til utgangspunktene ved tolkning av forsikringsavtaler, som av Høyesterett er oppsummert i HR-2024-2040-A avsnitt 48 og 49.

I Forsikringsrett av Hans Jacob Bull og Trine-Lise Wilhelmsen, 2. utg. fra 2024 s. 167-169 fremgår bl.a.:

[...] Naturlig språklig forståelse refererer i utgangspunktet til hvordan ordene forstås i daglig tale. Innarbeidede faguttrykk må likevel forstås i tråd med hvordan uttrykkene brukes i vedkommende bransje, men kan nødvendiggjøre tydelig informasjon fra foretaket om hva uttrykkene betyr, jf. Rt. 2014 s. 379 Uførekapital. [...]

[...] Høyesterett fremholdt deretter at «Uttrykket 'forsikringstilfeller' vil opplagt representere en viss utfordring for de fleste forsikringskunder. Men det er tale om et innarbeidet bransjeuttrykk som, slik det her er benyttet, verken er uklart eller villedende. Jeg viser ellers til det jeg sa innledningsvis om tolkningen av slike uttrykk» (avsnitt 20). [...]

[...] På den annen side vil utgangspunktet om objektiv tolkning også innebære at «sikredes subjektive forventninger, må få begrenset betydning», jf. Rt. 1997 s. 1807 Gjelds. 1813 og Rt. 2014 s. 379 Uførekapital avsnitt 16.

Der ordlyden fremstår som klar, vil det normalt ikke bli tale om utvidende tolkning til gunst for forsikringstaker. Dette gjelder særlig der løsningen også har støtte i alminnelig forsikringsrett, jf. HR-2017-2414-A Produktansvar og HR- 2020-1262-A Lisens [...]

[...] Er ordlyden klar, kan langvarig og bred forsikringspraksis i annen retning ikke tillegges vekt til ugunst for forsikringstaker, jf. Rt. 1987 s. 1358 Brann [...]

Høyesterett har ikke tidligere tatt uttrykkelig stilling til hvilken betydning forbrukeravtaledirektivet og den EU-domstolspraksis nemnda fremhevet i avgjørelse 2025-609 skal ha for disse retningslinjene for tolkningen.

Utgangspunktet for tolkningen av ordlyden skal etter dette baseres på en objektiv og naturlig språklig forståelse. Om ordlyden verken er uklar eller villedende vil innarbeidede faguttrykk likevel måtte forstås i tråd med hvordan uttrykkene brukes i vedkommende bransje, jf. det siterte fra Bull/Wilhelmsen og deres gjennomgang av Rt-2014-379. I dommen la Høyesterett til grunn at «Uttrykket 'forsikringstilfeller' vil opplagt representere en viss utfordring for de fleste

forsikringskunder. Men det er tale om et innarbeidet bransjeuttrykk som, slik det her er benyttet, verken er uklart eller villedende».

Nemnda er ikke kjent med Høyesterettspraksis eller andre autoritative rettskilder der det er tatt stilling til om *ulykke/ulykkesskade* er et tilsvarende klart og ikke villedende bransjeuttrykk. «Forsikringstilfelle» er et klart eksempel på et innarbeidet bransjeuttrykk, mens «ulykke»/«ulykkesskade/ulykkestilfelle» forstås på forskjellige måter i forsikringsbransjen og dagligtalen.

Innad i bransjen er det også forskjellig praksis, idet flere foretak nå i en del år uttrykkelig har vilkårsfestet et krav om uventet/uforutsett. Tilsvarende har lovgiver også uttrykkelig inntatt et slikt krav i definisjonen av arbeidsulykke i yfl. § 11 og ftrl. § 13-3. Det at det er tale om en forsikring som skal dekke ulykker/ulykkesskader, er følgelig ikke i seg selv tilstrekkelig til å innfortolke et krav om uventet/uforutsett. Dette må særlig gjelde når foretaket har inntatt en egen definisjon av begrepet. I slike tilfeller er utgangspunktet at det er innholdet i denne definisjonen som må avklares ved tolkning.

Ulykkestilfelle er altså definert som «[...] en plutselig ytre, fysisk begivenhet», og nemnda forstår at ordet som det er aktuelt å evt. innfortolke er krav om uventet/uforutsett er «plutselig».

Høyesteretts egen praksis viser at «plutselig» kan tolkes på forskjellige måter. Mens det i Rt-1988-394 ble tolket som at noe i den «ytre situasjon må ha utviklet seg på en uventet måte», er det i HR-2024-2040-A lagt til grunn en tidsmessig avgrensning, og at begrepet er ment å avgrense mot skader som utvikler seg gradvis over tid, jf. avsnitt 53 til 55. Avgjørelsene gjelder hhv. personforsikring og skadeforsikring, men bortsett fra at plutselighetsvurderingen flyttes fra skadeårsak til skade, er det vanskelig å se at det foreligger gode grunner for forskjellig forståelse av samme ord i to beslektede deler av forsikringsretten.

Når Høyesterett synes å ha tolket samme begrep på to forskjellige måter, og flere foretak og lovgiver har funnet det nødvendig (i tillegg til plutselig) å uttrykkelig vilkårsfeste et krav om uventet/uforutsett, er det vanskelig å se at det er tale om et innarbeidet faguttrykk/bransjeuttrykk som skal gå foran en objektiv og naturlig språklig forståelse av ordet.

Høyesterett har som nevnt nylig tolket «plutselig» som en tidsmessig avgrensning. Om man ikke automatisk skal legge dette til grunn også for denne ulykkesforsikringen, viser det i hvert fall at dette er et tolkningsalternativ. Samtidig forstår nemnda at et annet tolkningsalternativ for ordet «plutselig» er å innfortolke et krav om noe uventet/uforutsett.

Selv om praksis før Høyesterettsdommen fra november 2024 var entydig på at man skulle innfortolke et krav om noe uventet/uforutsett, er altså rettstilstanden nå ikke like entydig. Etter nemndas syn kan det stilles spørsmål om uklarhetsregelen kommer til anvendelse og at det medfører at man skal legge til grunn at «plutselig» kun innebærer en tidsmessig avgrensning.

Som det fremgår av nemndas avgjørelser 2025-609 til 2025-611 kan det også reises spørsmål om samme resultat følger av EØS-retten. Som kjent vil (de deler av) EØS-retten (som er inkorporert i norsk rett) gå foran nasjonale bestemmelser ved motstrid. EØS-konform tolkning medfører også en tolkning av nasjonale regler i samsvar med EØS-retten. En samlet nemnda har i avgjørelse 2025-609 fremhevet forbrukeravtaledirektivet artikkel 5. Det er deretter vist til enkelte EU-dommer, før det er oppsummert:

Om målestokken for om et avtalevilkår er tilstrekkelig klart og forståelig etter direktivet, har nemnda [i avgjørelse 2024-219 – etter gjennomgang av «de prejudisielle avgjørelsene C-776/19 til C-782/19 (BNP Paribas), som gjaldt forbrukerdirektivets anvendelse på en låneavtale»] lagt til grunn:

«en objektiv vurdering av hvordan vilkåret fremstår for en alminnelig opplyst, oppmerksom og informert forbruker. Det er ikke tilstrekkelig at vilkårene er grammatisk forståelige. Vilårene må også

sette forbrukeren i stand til å forstå sammenhengen og konsekvensen de kan ha for han ...»

Nemndas flertall har i de ovennevnte avgjørelsene lagt til grunn at de nevnte retningslinjene fra EU-domstolen, ikke står i motstrid med Høyesteretts gjennomgang av utgangspunktene ved tolkning av forsikringsavtaler.

Med en EØS-konform tolkning, må man på forbrukeravtaledirektivets anvendelsesområde slik nemnda forstår det, lese Høyesteretts bemerkninger om at vilkårene «må tolkes objektivt og ut fra en naturlig språklig forståelse» i lys av EU-domstolens uttalelser om at det skal foretas «en objektiv vurdering av hvordan vilkåret fremstår for en alminnelig opplyst, oppmerksom og informert forbruker [...]». Vilårene må også sette forbrukeren i stand til å forstå sammenhengen og konsekvensen de kan ha for han ...», jf. oppsummeringen i 2024-219.

Etter nemndas syn vil det sjeldent være motstrid mellom disse retningslinjene. For det tilfellet at resultatet etter EØS-retten tidvis går noe lenger enn tolkning etter utgangspunktene oppsummert av Høyesterett, må EØS-retten gå foran.

Når det gjelder foretakets anførsel om at det ikke enda foreligger praksis fra EU-domstolen/EFTA som direkte regulerer tolkningen av den type forsikring som er aktuell i denne saken, bemerkes det at selv om de EU-dommene som er fremhevet av nemnda ikke direkte gjelder denne typen forsikring, gir de uttrykk for et prinsipp som etter nemndas syn også vil gjelde her. Det legges til grunn at det er uten betydning om det er tale om en kollektiv dekning, med eller uten obligatorisk innmelding, el.

Foretaket har også fremhevet at det ikke er tale om en endring av rettskildebildet i nyere tid, som gir grunnlag for endringen i praksis som nemndas flertall har lagt til grunn i avgjørelsene. Det er også fremhevet at EØS-regelverket og dommene ikke er nye, og at nemnda flere ganger har tolket inn et krav om uventet, selv om dette ikke fremgår uttrykkelig av vilkårene. Til dette bemerkes at domstolene ikke tidligere uttrykkelig har tatt stilling til betydningen av de fremhevede rettskildene. Videre at Høyesterett relativt nylig på nytt tok stilling til innholdet i begrepet «plutselig». Det bemerkes at manglende tilstrekkelig hensyntagen til EØS-rettslige rettskilder tilbake i tid, ikke binder nemnda til å følge sin tidligere praksis, dersom en nøyere gjennomgang av rettskildene tilsier et annet resultat.

Nemnda legger til at foretaket i fremtiden kan unngå tolkningstvilen, ved uttrykkelig å innta «uventet» eller «uforutsett» i vilkårene, slik flere andre forsikringsforetak har gjort i lengre tid.

På denne bakgrunn legger nemnda til grunn at det ikke er et krav om uventet i vilkårene, men kun en tidsmessig avgrensning i «plutselig», og at det er krav om at skaden også er forårsaket av en ytre, fysisk begivenhet.

I aktuelle sak fikk forsikrede en vridning av kneet da foten ble hengende fast i underlaget etter en duell med en motspiller.

Når skaden forårsakes av vridning grunnet friksjon med underlaget etter en duell med en motspiller, er kravet om både ytre begivenhet (duell med motspiller og underlag), og plutselig (momentant) oppfylt. Nemnda finner på derfor at forsikrede ble utsatt for et ulykkestilfelle slik dette er definert i vilkårene.

Mindretallet, Paulen og Martinsen, bemerker:

Spørsmålet er om forsikredes kneskade som oppsto 14.1.24 er dekningsmessig "ulykkeskade" slik dette er definert i pkt. 3.1. i foretakets vilkår for Fritidsskade:

3.1 Ulykkesbegrepet

Med ulykkesskade forstås skade på kroppen forårsaket av en plutselig ytre, fysisk begivenhet - ulykkestilfelle - som inntreffer i forsikringstiden.

Når det gjelder tolkningen av det rettslige innholdet i ulykkesbegrepet, viser mindretallet til særmerknad/dissens inntatt i FinKN 2025-609, 2025-610 og 2025-611.

I tillegg vil mindretallet bemerke følgende:

Som det redegjøres for i ovennevnte nemndsavgjørelser, mener mindretallet at fast og konsistent retts- og nemndspraksis innebærer at avtalelovens § 37 (1) nr. 3 ikke kommer til anvendelse, dette i tråd med lovens forarbeider.

Rt-1988-394 gjaldt tilsvarende definisjon av ulykkesbegrepet som i denne saken. Her uttaler Høyesterett:

«... og at A ikke var utsatt for andre ytre påkjenninger enn de som regulært følger av den i seg selv forholdsvis ufarlige dykking han deltok i, og som han uten videre måtte regne med. Ankemotparten har vist til en rekke avgjørelser der det er stilt små krav til "den ytre begivenhet". Det har imidlertid i alle tilfelle vært fastholdt at noe i den ytre situasjon må ha utviklet seg på en uventet måte, og at det er dette som har ført til skaden.».

Slik mindretallet forstår dette, knyttes det uventede her opp mot det ytre elementet – begivenheten - og ikke «det plutselige». Dommen står således ikke i noen motstrid med Høyesteretts vurdering av plutselighetskriteriet i HR-2024-2040-A.

Høyesterettsdommen fra 2024 har etter mindretallets syn dermed ikke gjort rettspraksis mindre entydig, slik flertallet viser til.

Selve ulykkesbegrepet og kriteriene "plutselig ytre ... begivenhet" innebærer i seg selv, etter en alminnelig språklig forståelse, at det må ha inntruffet noe som ligger utenfor det normale og forventbare. At noe i den ytre situasjon må ha utviklet seg på en uventet måte. Det er dette som språklig definerer en ulykkeshendelse. Dette må gjelde uavhengig av om ord som "uventet", "tilfeldig" eller "uforutsett" i tillegg er inntatt i vilkårsdefinisjonen. Mindretallet legger denne forståelsen til grunn ved vurderingen av ulykkesbegrepet.

Så til selve vurderingen:

Mindretallet slutter seg til flertallets konklusjon mht. hvilket faktum som skal legges til grunn for den konkrete vurderingen. Det legges således til grunn at forsikrede fikk en vridning av kneet da foten ble hengende fast i underlaget etter en duell med en motspiller. Skademekanismen fremstår dermed i det vesentlige å involvere forsikredes egne kroppsbevegelser og fart i en ordinær utøvelse av spillet.

Ikke alle skader som inntreffer under fotballspill anses som en ulykke. Skade som skyldes egen kroppsbevegelse faller utenfor ulykkesbegrepet, og det er lagt til grunn i en rekke tidligere nemndsavgjørelser at det ikke foreligger en ulykkeshendelse når man får en vridning i kneet under en fotballkamp, jf. bl.a. FinKN 2021-279 og 2019-904. Videre følger det av nemndspraksis at sammenstøt med en annen motspiller, og retningsendringer på ballen, må anses som en ordinær del av spillets gang, og således en del av den risiko en må anses å ha akseptert ved å spille fotball, jf. bl.a. FinKN 2019-560 og 2015-502.

Nemnda har også lagt til grunn at skade som utelukkende skyldes manglende friksjon i underlaget ved utøvelse av ballsport ikke kan anses å oppfylle kriteriene "plutselig ytre begivenhet", og at det å henge fast i underlaget, retningsendringer for ball og spiller, og dytt/press fra motspillere ikke er å anse som en ulykkesskade, jf. bl.a. FSN-5335, FSN-5994, FinKN 2023-163 og 2024-1157.

Mindretallet kan ikke se at forsikrede har sannsynliggjort at skaden oppstod som en følge av en plutselig, ytre begivenhet, slik mindretallet mener begrepet må forstås. Skaden kan derfor ikke

anses som en ulykkesskade i forsikringsvilkårenes forstand.

Avgjørelsen er avgitt under dissens.

Finansklagenemnda Persons konklusjon

Forsikrede gis medhold.

Ved behandlingen deltok Kaja de Vibe Malling (leder), Barbro Paulen (bransjerepresentant), Jon Einar Martinsen (bransjerepresentant), Paal Bjønness (forbrukerrepresentant) og Borgar Sandvik (forbrukerrepresentant).